

[Morten Lango.]

som må træffes i et samfund, hvor euforiserende stoffer forekommer og anvendes. Og det er nok en af de vigtigste ting, som må forberedes, inden man for alvor kan diskutere en frigivelse eller ikke-frigivelse. Hvis vi frigav disse stoffer i dag, uden at de passende modforanstaltninger og støtteforanstaltninger var opbygget, så ville vi i virkeligheden lade et skib sejle uden det fornødne redningsudstyr, og man plejer nu engang at have en eller anden inspektion, der siger, at det går ikke. Det er muligt, skibet kan sejle, men det er jo alligevel sådan, at kravene til redningsudstyret må stilles, og redningsudstyret findes ikke i det samfund, vi har i øjeblikket. Derfor vil jeg for mit vedkommende sige, at alene af den grund vil det i dag ikke være en rimelig foranstaltning at frigive de pågældende stoffer, overhovedet nogen af dem. Men jeg tror samtidig, at vi skal være klar over, at forskellen mellem de stoffer, vi snakker om, er så kraftig og så veldifferentieret, så skal det hele ikke flyde sammen i ét, skal vi ikke risikere, at de stoffer bliver brugt i alle mulige og uoverskuelige blandinger — og blandinger er næsten altid farligere og leder mere og mere over til de dødsensfarlige aspekter — hvis vi skal undgå de farligste af stofferne, så er det meget nærliggende, at vi bliver nødt til at sigte frem mod legalisering af de mindst farlige; jeg tænker her ganske klart på cannabisprodukterne. Jeg skal ikke stille forslag om, at vi gør det i dag. Jeg mener, at hvis forslaget stilles, er det uklogt. Men jeg tror, vi både i lovgivningen og i hele det arbejde, som følger med lovgivningen, må lægge vægt på, at der skelnes efter farlighedsgrad for de stoffer, man møder, og at vi ganske klart sigter på at få undersøgelserne over stoffernes virkning — for de er heller ikke grundige nok — og undersøgelserne over modforholdsreglerne taget sådan op, så at vi i løbet af en ikke alt for lang periode på et bedre grundlag end i dag kan tage stilling til, om visse af de stoffer i virkeligheden burde friges til kontrolleret anvendelse, solgt med passende plombe med renheden garanteret.

Som sagt, samfundet er efter min opfattelse sådan indrettet i dag, at en frigivelse ikke ville være en rimelig ting. Men det er

kun et standpunkt, der er holdbart, hvis vi indretter os på en differentiering, som svarer til de forskelle, der er imellem de stoffer, vi taler om, og samtidig gør det fuldstændig klart, at vi kan meget snart komme til det næste skæringspunkt. For der er én ting, som må være grundlæggende for love i et fornuftigt land. Man må ikke have love, som overtrædes af et relativt stort antal af borgerne, og heller ikke love, som overtrædes af et stort antal borgere, uden at de bliver forfulgt derfor. Hvis lovens sværd bliver således, at der er visse af sværdene, som traditionelt ikke bruges, så står man sig ved at sørge for, at den slags sværd bliver lagt væk, ellers gør man hele lovgivningen uklar, dens sigte urimeligt, og det gælder da ganske specielt på et område som her, hvor en ganske betydelig del af befolkningen, eller i hvert fald sikkert mange, mange tusinde, vil synes, at dette er ikke noget rimeligt lovgivningsområde. Det er min opfattelse, at vi her står meget tæt på et område, hvor der er så mange lovovertrædere, så mange bevidste lovovertrædere og så mange bevidste lovovertrædere, vi er enige om vi ikke skal straffe, at vi også må spørge os selv, om vi så kan leve med en lovgivning, som, på trods af at vi ikke straffer, alligevel mere eller mindre kriminaliserer ret store grupper.

Jeg tror, der juridisk og i det hele taget ud fra en samfundsmæssig betragtning ligger et ganske vigtigt og betydningsfuldt argument i selve dette spørgsmål, og det er derfor min opfattelse, at kan vi ikke komme i den situation, at de euforiserende stoffer forsvinder ud af billedet — ud over rene undtagelser i ganske begrænset målestok — så må vi indstille os på en legalisering, thi det er ikke nogen god lov, som i det lange løb og i stor udstrækning gør en lang række borgere til lovovertrædere, omendskønt samfundet egentlig ikke synes, de er det.

Kjær Rasmussen: Ja, så lykkedes det da endelig at få politikerne til at debattere de euforiserende stoffer, og det må man jo sige er glædeligt. Jeg havde nok en opfattelse af, at det ville have været mere glædeligt, hvis det var sket på et tidligere tidspunkt. Men over til forespørgslen her.

Man kan jo ikke påstå, at optakten til denne debat har været den bedst tænkelige.